

Arrest

nr. 221 332 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GIELEN
Van Dijcklaan 15
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat B. SCHILDERMANS *loco* advocaat D. GIELEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 juli 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 augustus 2016 om internationale bescherming. Op 18 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 19 december 2017 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U verklaart zes- of zevenentwintig jaar oud te zijn. U bent afkomstig uit Baraman (district Surkhrod, provincie Nangarhar). In Baraman baatte u een voedingswinkel uit. U bent getrouwd en had twee kinderen bij vertrek uit Afghanistan. Ondertussen bent u een derde keer vader geworden.

Op een dag kwamen twee mannen bij u langs in de winkel. Ze stelden zich voor als leden van de Taliban en vroegen u zich de volgende dag bij hun baas aan te melden op een plaats in de nabijgelegen woestijn. U ging de volgende dag naar de afgesproken plaats. Daar kwamen vier mannen naar u toe. Ze vroegen uw hulp bij het plaatsen van bommen onder de legervoertuigen die voor uw winkel geparkeerd stonden. U had schrik en durfde niet te weigeren. U nam de bommen mee naar huis en vertelde uw vader wat er was gebeurd. De volgende dag hebben u en uw vader de bommen weg gegooid. Uw vader had ondertussen ook een smokkelaar geregeld zodat u Afghanistan kon verlaten. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Italië en Frankrijk kwam u aan in België. U was drie tot vier maanden onderweg. Op 9 augustus 2016 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, de enveloppe waarin deze documenten aan u werden bezorgd en een attest met een overzicht van uw medische problemen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo legt u ten eerste verschillende verklaringen af over uw naam. In België hebt u als naam A. T. K. (...) opgegeven (vragenlijst van 11 augustus 2016, vraag 1 en 2). In Bulgarije heeft u echter uzelf geregistreerd onder de naam G. T. (...). Hiermee geconfronteerd zegt u dat dit komt omdat de tolk in Bulgarije een Iraniër was en dat u de taal niet begreep (CGVS, p.3). Echter het verschil in naam is zo groot, dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. Bovendien gaf u bij DVZ ook aan nooit andere namen te hebben gebruikt (vragenlijst van 11 augustus 2016, vraag 3).

Ook over uw leeftijd legt u uiteenlopende verklaringen af. Zo gaf u in Bulgarije 19 december 1997 op als geboortedatum. In België registreerde u zich met de geboortedatum 21 maart 1990 (vragenlijst van 11 augustus 2016, vraag 4). Opnieuw geconfronteerd met dit toch wel opmerkelijke verschil zegt u eerst niet te weten dat er zeven jaar leeftijdsverschil is tussen uw beide verklaringen. Dan zegt u dat u zich in Bulgarije minderjarig hebt verklaard uit angst om gedeporteerd te worden (CGVS, p.4). Aangezien uw vingerafdrukken in Bulgarije werden genomen op 18 mei 2016 hebt u zich daar met de opgegeven datum echter achttien verklaard, dus helemaal niet minderjarig. Het wordt nog merkwaardiger wanneer u uw taskara voorlegt, daarop staat namelijk dat u vijfentwintig jaar oud was in 1392. Aangezien we nu 1396 zijn zou dit betekenen dat u ondertussen negenentwintig bent. U kan, geconfronteerd met deze vaststellingen, niets anders uitbrengen dan dat u het niet exact weet (CGVS, p.10). Door echter over uw

leeftijd en naam al zulke verschillende verklaringen af te leggen, wordt uw geloofwaardigheid in belangrijke mate aangetast.

Verder zegt u niet naar school te zijn geweest. U had er naar eigen zeggen geen interesse in. U verklaart analfabeet te zijn en niet te kunnen lezen en schrijven (CGVS, p.20 en vragenlijst van 11 augustus 2016, vraag 11). Het CGVS wil hierbij toch de nodige vraagtekens plaatsen. Zo zet u op alle documenten die u krijgt ter ondertekening vlot een handtekening. Bovendien heeft u twee Facebook accounts. Bij het bekijken van deze accounts blijkt dat u er toch verschillende keren in slaagt commentaar te geven op foto's (informatie toegevoegd aan administratief dossier). Uw uitleg dat u telkens een vriend vraagt om deze commentaren toe te voegen, weet niet te overtuigen (CGVS, p.20). Bijgevolg acht het CGVS uw identiteit noch profiel niet ontegensprekelijk aangetoond. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U heeft niet voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vervolgens werd vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ononderbroken verblijf in Bemarkan, district Surkhrod, provincie Nangarhar. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu wordt vastgesteld dat de kennis die u aanlevert over uw regio bijzonder ingestudeerd overkomt. Zo wordt u de dichtstbijzijnde stad bij het districtscentrum gevraagd. U begint dan onmiddellijk een opsomming te geven van allerlei plaatsen op weg ernaartoe. Wanneer de vraag nog eens verduidelijkt wordt, geeft u een opsomming van allerlei bezienswaardigheden in de buurt van het districtscentrum (CGVS, p.6). Wanneer de vraag u nog eens een derde keer wordt gesteld, zegt u dat Nangarhar dichtbij het districtshuis is. Wat u daarmee bedoelt, blijft echter onduidelijk (CGVS, p.7). Uw ontwijkende antwoorden en uw weinig spontane relaas wijzen er op dat u een en ander heeft ingestudeerd. U wekt die indruk opnieuw wanneer u wordt gevraagd welke districten er rond Surkhrod liggen. U antwoordt opnieuw met een lijst van tien plaatsen. Nog eens gevraagd of deze allemaal een grens delen met Surkhrod district, geeft u opnieuw een lijstje: Surkhrod, Behsud, Kama, Dehbala, Khogyani, Pachir, Kaga en Chapliar. Op de kaart – toegevoegd aan het administratief dossier – is echter te zien dat Pachir, Kama en Dehbala helemaal geen grens hebben met Surkhrod district. Wanneer u wordt gevraagd of u ooit in het nabijgelegen district Khogyani bent geweest, zegt u nooit verder te zijn geweest dan het districtscentrum (CGVS, p.20). Nochtans had u eerder verklaard het districtscentrum te zijn voorbijgegaan toen u op weg was naar Khogyani (CGVS, p.6).

Verder zegt u dat er maar een dorp is met de naam Shamshapur (CGVS, p.6). Dit klopt echter niet. Wanneer er gekeken wordt op de kaart van Surkhrod district is hier duidelijk een Shamshapur Hulya en een Pain Shamshapur op te zien. Dat u dit niet zou weten, mag des te meer verbazing wekken, aangezien u zegt dat ook een tante van u daar woonachtig is (CGVS, p.10). Ook over de scholen in uw eigen omgeving legt u verwarrende en tegenstrijdige verklaringen af. Zo zegt u dat de dichtstbijzijnde school gelegen is in het dorp Hijrat Qala. Gevraagd of er in Bemarkan geen school is, antwoordt u dan weer dat de school die u vernoemt (Zabeet Shaheed Ashraf) in Bemarkan is. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw verklaring, zegt u dat de school in Bemarkan is maar dat ze genoemd is naar iemand afkomstig uit Hijrat Qala (CGVS, p.7). In Hijrat Qala zou er volgens u geen school zijn (CGVS, p.8). Uit informatie beschikbaar op het CGVS en toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat daar wel een school is, genaamd Shaheed Ahmad Hijrat. Ook in Bemarkan is er een school, genaamd Shaheed Mohammad Ashraf. In dit opzicht is het ook opvallend en ongeloofwaardig dat uw twee broers,

die volgens uw verklaringen ondertussen toch al negentien en eenentwintig zouden zijn, hier nog steeds naar school zouden gaan (CGVS, p.9).

U zegt bovendien ook contact te hebben met een neef Imam Jan op Facebook. Hij zou volgens u ook in Berman wonen (CGVS, p.17). Op zijn profiel (toegevoegd aan het administratief dossier) geeft hij echter aan te verblijven in Jalalkot. Deze naam zegt u niets, het moet volgens u Jalalabad zijn (CGVS, p.17). Uit informatie – toegevoegd aan het administratief dossier – blijkt inderdaad dat Jalalkot een oude naam is voor Jalalabad. Bovendien had u bij DVZ (vragenlijst van 11 augustus 2016, vraag 36) ook aangegeven dat uw neef Imam Jan de reis geregeld heeft. Hij zou hiervoor vijfduizend dollar hebben betaald. Op het CGVS zegt u echter dat uw vader de reis heeft betaald en ontkent u dat uw neef dit zou hebben gedaan (CGVS, p.16). U lijkt dan ook eerder te willen ontkennen dat u banden heeft met iemand die in de stad Jalalabad woont en ook nog over financiële middelen lijkt te beschikken. Door opnieuw zulke tegenstrijdige verklaringen af te leggen, ondermijnt u uw geloofwaardigheid verder.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt aldus dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, profiel en uw meest recente verblijfsplaatsen, waardoor logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang komt. Echter die ongeloofwaardigheid zou ook blijken uit volgende vaststellingen. Over de bommen die uw belagers u zouden hebben gegeven, weet u bijzonder weinig te vertellen. Zo zegt u dat ze een zwarte kleur hadden en dat ze rond waren (CGVS, p.14). Aangezien er toch mag verwacht worden dat bommen een ontstekingsmechanisme hebben, is het opmerkelijk dat u hier niets van blijkt af te weten. Ze zouden tegen u gezegd hebben dat u de bommen gewoon moest plaatsen onder de legervoertuigen die geparkeerd waren voor uw winkel (CGVS, p.14). Meer informatie hebben ze u blijkbaar niet gegeven. Ook het moment waarop de bommen zouden moeten worden geplaatst, werd niet gepreciseerd (CGVS, p.15). Al bij al hebben ze blijkbaar maar tien minuten met u gesproken (CGVS, p.14). Hoe ze u dan zo'n belangrijke taak konden toevertrouwen als het plaatsen van vier bommen is onbegrijpelijk, te meer u eveneens verklaart dat u nooit eerder contact had met iemand van de Taliban.

Tot slot wil het CGVS nog opmerken dat uw verklaringen over de manier waarop u met de explosieven zou zijn omgegaan, eveneens bijzonder ongeloofwaardig zijn gebleken. U hebt deze bommen gewoon aangenomen na tien minuten gesproken te hebben met leden van de Taliban. U kreeg geen verdere informatie over het moment van plaatsen of over hoe deze te ontsteken. Thuisgekomen hield u deze bommen zelfs nog een nacht bij, zonder te weten of deze bommen al dan niet konden afgaan. Pas de volgende dag zou u de bommen dan in een nabijgelegen stroom hebben gegooid (CGVS, p.15). Er mag toch verwacht worden dat een burger die niets van dergelijke explosieven afweet, zich terughoudender opstelt en ervoor terugdeinst dergelijke zaken te bewaren in zijn eigen huis, zeker als daar ook zijn eigen kinderen verblijven.

Tot slot is het onduidelijk of de Taliban nu nog op zoek is naar u. Uw vader zou nog enkele keren benaderd geweest zijn, maar hij zou geantwoord hebben dat u, zijn zoon, verdwenen is. Dat ze met dit antwoord genoeg zouden nemen, wanneer niet alleen u maar ook de vier explosieven die ze u gaven verdwenen zijn, lijkt echter erg onwaarschijnlijk. Gevraagd naar meer informatie over wie uw vader benaderd heeft, spreekt u trouwens erg mysterieus over boodschappers. Het zou gaan om dorpelingen, maar u weet niet wie ze zijn (CGVS, p.16).

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara en die van uw vader herstellen het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde herkomst niet. Dergelijk document kan uw identiteit en herkomst slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de documenten die u voorlegt bijzonder relatief. Het medisch overzicht waarin vooral verwezen wordt naar uw oogproblemen bewijst eveneens op geen enkele manier uw identiteit, asielrelaas of uw beweerde regio van afkomst.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Niettegenstaande u bij de aanvang van en tijdens uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, activiteiten, verblijfplaatsen, en uw relaas. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaats, achtergrond, familiale situatie en het familiaal netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk. Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van

27 februari 1967, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst zet verzoeker over zijn identiteit en leeftijd het volgende uiteen:

"Als hoofdargument haalt het CGVS aan dat de verklaringen van verzoeker niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden. Het CGVS beschouwt het asielrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig.

1/In eerste instantie verwijst het CGVS naar het gegeven dat verzoeker verschillende verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot zijn naam en zijn leeftijd. Hiervoor wordt verwezen naar de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in Bulgarije.

Verzoeker stelt formeel dat hij nooit een andere naam heeft opgegeven en dat dit te wijten zou zijn geweest aan de tolk dewelke aanwezig was bij zijn verhoor in Bulgarije.

Met betrekking tot zijn leeftijd stelt verzoeker dat hij zelf niet weet hoe oud hij exact is en dit omwille van de reden dat hij analfabeet is.

Wat betreft de verklaringen afgenomen in Bulgarije, wenst verzoeker erop te wijzen dat de asielprocedure in Bulgarije wel degelijk te wensen overlaat. In dit opzicht verwijst verzoeker naar de eerdere beslissingen van Uw Raad om verzoeker in het kader van de Dublin-procedure niet terug te sturen naar Bulgarije teneinde daar de verdere asielprocedure te volgen. Het is uiteraard niet ongeloofwaardig dat de gegevens die verzoeker zou hebben doorgegeven in Bulgarije niet op een correcte manier werden geregistreerd en dit gelet op het gegeven dat er in Bulgarije geen adequate asielprocedure voorhanden is.

Teneinde zijn leeftijd en identiteit te staven heeft verzoeker zijn taskara, alsook de taskara van zijn vader bijgebracht tijdens het verhoor.

Het CGVS stelt kortweg dat de identiteitsdocumenten, neergelegd door verzoeker, makkelijk kunnen worden nagemaakt gezien het gegeven dat er een hoog niveau van corruptie heerst in Afghanistan.

Het CGVS doet niet de minste moeite om effectief na te gaan of de identiteitsdocumenten vervalst zouden zijn.

2/Vervolgens stelt het CGVS simpelweg dat verzoeker niet de waarheid vertelt over waar deze heeft verbleven voor zijn komst naar België.

Eenzijds stelt het CGVS dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker ononderbroken heeft verbleven in zijn geboortestad Berman om daarna te stellen dat de informatie die verzoeker over deze regio geeft bijzonder ingestudeerd en weinig spontaan overkomt.

Zoals reeds gezegd is verzoeker een analfabeet en is hij niet naar school geweest. Dat zijn kennis over de omliggende gebieden in zijn regio niet groot is, bevestigt dan ook het gegeven dat verzoeker niet opgeleid is. Tevens strookt de kennis van de omliggende gebieden wel met het gegeven dat verzoeker ononderbroken verbleef in Berman."

Vervolgens laat hij het volgende gelden over zijn relaas:

"Het CGVS stelt dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Het CGVS beperkt zich tot te zeggen dat aangezien de identiteit en de leeftijd van verzoeker niet bewezen kan worden dat ook zijn heel asielrelaas ongeloofwaardig is. Hier gaat het CGVS er toch wel licht over.

Het CGVS stelt dat het bijzonder ongeloofwaardig is dat de Taliban zo een belangrijke taak zouden geven aan verzoeker gezien zij enkel 10 minuten hebben gesproken met verzoeker en verzoeker nooit eerder contact heeft gehad met leden van de Taliban.

Verzoeker werd uiteraard enkel en alleen aangesproken omwille van de locatie van zijn winkel en het gegeven dat de legervoertuigen telkens voor zijn winkel geparkeerd stonden.

Dat de Taliban simpelweg bommen geven aan verzoeker kan verzoeker uiteraard niet verweten worden. Verzoeker is uiteraard niet op de hoogte van de normale werkwijze van de Taliban.

Verzoeker zelf wist uiteraard ook niet wat hij moest aanvangen met deze bommen en om die reden heeft verzoeker dan ook deze mee naar huis genomen teneinde aan zijn vader te vragen wat hij moest doen en deze uiteindelijk de volgende dag samen met zijn vader weg te gooien.

Het CGVS oordeelt tevens dat verzoeker weinig kan verklaren over de bommen zelf. Het CGVS verwijst hier naar het gegeven dat elke bom een ontstekingsmechanisme heeft en dat verzoeker hier niets over kan zeggen. Dat verzoeker de bommen niet bestudeert heeft is uiteraard nogal logisch. Verzoeker was in geen enkel geval van plan om de bommen onder de legervoertuigen te plaatsen zodat hij ook niet de moeite en het risico heeft genomen om de bommen te onderzoeken.

Zoals reeds gezegd, beperkt het CGVS zich tot te zeggen dat aangezien de identiteit en de leeftijd van verzoeker niet bewezen kan worden dat ook zijn heel asielrelaas ongeloofwaardig is.

Het CGVS oordeelt in deze zonder enig echt onderzoek te doen omtrent de waarachtigheid van het asielrelaas van verzoeker."

In ondergeschikte orde voert verzoeker nog aan dat er in zijn hoofd zonder enige twijfel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Hij onderbouwt dit als volgt:

"Uit het reisadvies gepubliceerd op 21.03.2016 door de Belgische overheid en het verslag van UNAMA dd. 17.07.2017 blijkt duidelijk dat de toestand in Afghanistan nog steeds uiterst gevaarlijk is:

"Het geweld tegen buitenlanders neemt toe in Afghanistan. Terroristische groepen viseren alle westerlingen in het land. Daarom zijn alle reizen naar Afghanistan heel risicovol. Er zijn geen veilige zones meer. De toestand in Kaboel is erg gespannen.

Bij een aanslag op 31/05/2017 in de diplomatieke wijk te Kaboel vielen er 150 doden en 300 gewonden toen een vrachtwagen gevuld met springstof ontplofte in de nabijheid van de Duitse ambassade. Het was de zwaarste aanslag in de Afghaanse hoofdstad sinds 2001.

Tijdens een terroristische aanval op een guesthouse van een Zweedse NGO te Kaboel op 20/05/2017 werden een Duitse ontwikkelingshulpster en een Afghaanse bewaker gedood en een Finse medewerkster ontvoerd.

Tijdens de eerste twee weken van mei 2017 werd hevig gevochten nabij de noordelijke stad Kunduz.

Op 3/05/2017 blies een zelfmoordterrorist zich op te Kaboel toen een Amerikaans konvooi voorbij reed. Daarbij vielen 8 doden en 28 gewonden. De aanslag vond plaats in de wijk van de Amerikaanse ambassade en het hoofdkwartier van de NATO.

Bij een terroristische aanval op een Afghaanse legerbasis in de buurt van Mazar-e-Sharif op 21/04/2017 vielen er meer dan 160 dodelijke slachtoffers.

Minstens 11 burgers kwamen om in de zuidelijke provincie Helmand tussen Nawa en Lashkar Gah toen een bom langs de rand van de weg explodeerde op 15/04/2017.

Een zelfmoordaanslag nabij het Ministerie van Defensie te Kaboel op 12/04/2017 maakte 5 dodelijke slachtoffers.

Op 8/03/2017 doodden terroristen die als dokters verkleed waren 38 personen in een hospitaal te Kaboel. Bij die aanval vielen ook nog 70 gewonden.

Op 13 november 2016 vielen vier doden en zestien gewonden tijdens een bomaanslag op de luchthaven van Bagram, in het noorden van Kaboel. De aanslag, uitgevoerd door een zelfmoordterrorist, was gericht tegen de daar gestationeerde NATO-troepen. Op 19 oktober waren al twee Amerikanen gedood wanneer een andere NATO-basis nabij Kaboel was aangevallen.

Een terroristische aanval tegen het Duitse consulaat-generaal in de noordelijke stad Mazar-i-Sharif en het daarop volgende vuurgevecht veroorzaakten zes dodelijke slachtoffers en meer dan honderd gewonden op 10 november 2016.

Op 4 augustus 2016 viel een konvooi van 12 westerse toeristen, begeleid door een militaire escorte, in een hinderlaag van terroristen in de westelijke provincie Herat. Daarbij raakten vijf toeristen en hun chauffeur gewond. De aanval vond plaats in het district Chest-e-Sharif. De toeristen waren onderweg van Bamiyan naar Herat.

Eindjuli 2016 vonden twee aanslagen plaats te Kaboel. Een dubbele zelfmoordaanslag tegen een betoging op 23 juli veroorzaakte 80 dodelijke slachtoffers en 260 gewonden. Op 31 juli ontplofte een vrachtwagen gevuld met explosieven in de Northgate compound tegen de muur van een hotel voor buitenlanders. Er vielen vier dodelijke slachtoffers. De gasten en het personeel van hotel bleven

ongedeerd. Deze aanslag toont aan dat buitenlanders in Afghanistan gevisieerd worden door terroristen..

https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanistan)”

Ten slotte betoogt verzoeker nog als volgt:

“1/Het CGVS schendt het redelijkheids-, het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel waar hij de asielaanvraag afwijst zonder daarbij ernstig rekening te houden met het gegeven dat verzoeker wel degelijk werd benaderd door de Taliban teneinde bommen te plaatsen.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat in hoofde van verzoeker weldegelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging bij zijn terugkeer gelet op het gegeven dat de Taliban hem nog steeds zoekt.

Onjuiste verklaringen los van het asielverhaal of het ontbreken van bepaalde informatie ten tijde van het verhoor zijn op zich geen reden om de status van vluchteling te weigeren.

Wanneer twijfels bestaan over de geloofwaardigheid van de asielaanvrager, bijvoorbeeld doordat de betrokkene valse of onjuiste verklaringen heeft afgelegd in de loop van de procedure, belet dit niet dat onderzocht moet worden of er al dan niet gegronde vrees voor vervolging bestaat (VBV Franse Kamer, nr. 03-3310/F1756 van 4 maart 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2005, 133).

Het CGVS heeft zijn beslissing in eerste instantie volledig gebaseerd op het feit dat in Bulgarije een andere naam en leeftijd werd geregistreerd in hoofde van verzoeker en dit zonder aandacht te vestigen op het gegeven dat Bulgarije geen adequate asielprocedure heeft waardoor verzoeker zijn asielprocedure in België mocht voltooien.

Onjuiste verklaringen of het ontbreken van bepaalde informatie zijn in elk geval op zich geen reden om de status van vluchteling te weigeren.

De aangehaalde ‘onjuistheden’ kunnen geenszins volstaan om een weigeringsbeslissing te schragen. Dit zou enkel het geval zijn wanneer de onjuistheden ernstig waren (R.v.St. nrs. 85.806, 68.803, 82.917, 62.472 en 65.162).

2/Uit de beslissing kan tevens worden afgeleid dat het CGVS zich gebaseerd heeft op waarschijnlijkheden of mogelijkheden. Zo wordt meermaals gesteld dat ‘het bijzonder ongeloofwaardig is’, ‘bijzonder ingestudeerd overkomt’ en dat ‘u lijkt dan ook eerder te willen ontkennen dat u banden heeft met iemand in Jalalabad’ en ‘niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden’

Hier schermt het CGVS met zeer vage en algemene omschrijvingen om haar beslissing te staven.

Aldus neemt het CGVS een beslissing op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden, wat geenszins de bedoeling kan en mag zijn. Hiermee wordt immers ingegaan tegen de beginselen van rechtszekerheid en de motiveringsplicht.

Huidig middel is dan ook gegrond.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06,

nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden

in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht nu hij niet de waarheid heeft verteld over zijn identiteit, zijn profiel en zijn meest recente verblijfplaatsen, waarbij wordt overwogen dat (i) hij verschillende verklaringen aflegde over zijn naam en zijn leeftijd, dat (ii) bij zijn verklaring analfabeet te zijn de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst, dat (iii) de kennis die hij aanlevert over zijn regio bijzonder ingestudeerd overkomt, dat (iv) hij onjuiste verklaringen aflegde over het dorp Shamshapur, dat (v) hij over de scholen in zijn eigen omgeving verwarrende en tegenstrijdige verklaringen aflegde, en dat (vi) hij lijkt te willen ontkennen dat hij banden heeft met iemand die in de stad Jalalabad woont en ook nog over financiële middelen lijkt te beschikken, omdat (B) de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ook in het gedrang komt door de vaststellingen dat (i) hij bijzonder weinig weet te vertellen over de bommen die zijn belagers hem zouden hebben gegeven en dat (ii) zijn verklaringen over de manier waarop hij met de explosieven zou zijn omgegaan bijzonder ongeloofwaardig zijn gebleken, omdat (C) het onduidelijk is of de taliban nu nog op zoek is naar hem, en omdat (D) de door hem in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn identiteit, activiteiten, verblijfplaatsen en relaas, die de kern van zijn asielaanvraag raken, te verzwijgen zelf de beoordeling van zijn nood aan bescherming in de zin van deze bepaling onmogelijk maakt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het

hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bemarkan in het district Surkhrod, gelegen in de provincie Nangarhar. Verzoeker verklaart dat hij in Afghanistan een voedingswinkel uitbaatte en dat op een dag twee mannen die zich voorstelden als leden van de taliban in de winkel langskwamen en hem vroegen om zich de volgende dag bij hun baas te melden. Verzoeker zou naar de afgesproken plaats zijn gegaan en daar gevraagd zijn om de taliban te helpen bij het plaatsen van bommen onder de legervoertuigen die voor zijn winkel geparkeerd stonden. Uit angst zou verzoeker niet gedurfd hebben dit te weigeren. Verzoeker zou de bommen naar huis hebben meegenomen en aan zijn vader verteld hebben wat er was gebeurd. De volgende dag zouden verzoeker en zijn vader de bommen hebben weggegooid. Zijn vader zou ondertussen ook een smokkelaar geregeld hebben zodat verzoeker Afghanistan kon verlaten.

In casu motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn identiteit, zijn profiel en zijn meest recente verblijfplaatsen.

De Raad beklemtoont dat het essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van herkomst aannemelijk maakt, nu de nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land of deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land of deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker om internationale bescherming. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker om internationale bescherming verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij zijn nationaliteit of werkelijke streek van herkomst niet aannemelijk maakt, maakt

hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

Te dezen legt verzoeker ter staving van zijn relaas zijn *taskara* en de *taskara* van zijn vader, evenals een attest met een overzicht van zijn medische problemen neer.

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State de commissaris-generaal – en bijgevolg ook de Raad – aan stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (cf. RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Wat betreft de *taskara*'s, dient te worden gewezen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden en dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken (zie stuk 15, map met 'Landeninformatie', nr. 1, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013). Deze informatie wordt *in casu* ondersteund door het gegeven dat de *taskara* van verzoeker vermeldt dat verzoeker in het jaar 1392 (Afghaanse kalender) 25 jaar oud zou zijn, wat zou betekenen dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing 29 jaar oud zou zijn, terwijl dit niet strookt met de verklaringen die hij in Bulgarije en in België over zijn geboortedatum aflegde. In België verklaarde verzoeker immers geboren te zijn op 21 maart 1990, wat erop neerkomt dat verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing 27 jaar zou zijn geweest, en in Bulgarije verklaarde verzoeker dat hij geboren zou zijn op 19 december 1997. Bijgevolg is de bewijswaarde van de voorgelegde *taskara*'s bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om aan de daarin vermelde gegevens zonder meer geloof te hechten.

Wat het door verzoeker neergelegde attest met een overzicht van zijn medische problemen betreft, kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing stelt dat dit op geen enkele manier verzoekers identiteit, asielrelaas of regio van afkomst bewijst.

Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan voormelde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

In casu stelt de Raad vooreerst samen met de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker verschillende verklaringen aflegde over zijn naam. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"In België hebt u als naam A. T. K. (...) opgegeven (vragenlijst van 11 augustus 2016, vraag 1 en 2). In Bulgarije heeft u echter uzelf geregistreerd onder de naam G. T. (...). Hiermee geconfronteerd zegt u dat dit komt omdat de tolk in Bulgarije een Iraniër was en dat u de taal niet begreep (CGVS, p.3). Echter het verschil in naam is zo groot, dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. Bovendien gaf u bij DVZ ook aan nooit andere namen te hebben gebruikt (vragenlijst van 11 augustus 2016, vraag 3)."

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot een herhaling van zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en zijn eigen standpunt, namelijk dat hij nooit een andere naam heeft opgegeven en dat dit te wijten zou zijn geweest aan de bij het gehoor in Bulgarije aanwezige tolk, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hierover, met name dat het verschil in naam zo groot is dat aan deze verklaring geen geloof kan worden gehecht, te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielrelaas weerlegt verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over zijn leeftijd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo gaf u in Bulgarije 19 december 1997 op als geboortedatum. In België registreerde u zich met de geboortedatum 21 maart 1990 (vragenlijst van 11 augustus 2016, vraag 4). Opnieuw geconfronteerd met dit toch wel opmerkelijke verschil zegt u eerst niet te weten dat er zeven jaar leeftijdsverschil is tussen uw beide verklaringen. Dan zegt u dat u zich in Bulgarije minderjarig hebt verklaard uit angst om gedepoteerd te worden (CGVS, p.4). Aangezien uw vingerafdrukken in Bulgarije werden genomen op 18 mei 2016 hebt u zich daar met de opgegeven datum echter achttien verklaard, dus helemaal niet minderjarig. Het wordt nog merkwaardiger wanneer u uw taskara voorlegt, daarop staat namelijk dat u vijftientig jaar oud was in 1392. Aangezien we nu 1396 zijn zou dit betekenen dat u ondertussen negenentwintig bent. U kan, geconfronteerd met deze vaststellingen, niets anders uitbrengen dan dat u het niet exact weet (CGVS, p.10). Door echter over uw leeftijd en naam al zulke verschillende verklaringen af te leggen, wordt uw geloofwaardigheid in belangrijke mate aangetast.”

Met betrekking tot zijn leeftijd wijst verzoeker er in het verzoekschrift op dat hij analfabeet is en daarom niet weet hoe oud hij exact is. Dit heeft hem er nochtans niet van weerhouden om zowel in Bulgarije – 19 december 1997 – als in België – 21 maart 1990 – precieze geboortedata op te geven. Bovendien kunnen, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, de nodige vraagtekens worden geplaatst bij verzoekers voorgehouden analfabetisme. Zo merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden op dat verzoeker in staat bleek te zijn om telkens op dezelfde wijze een vlotte handtekening te plaatsen onder de verschillende documenten die zich in het administratief dossier bevinden en dat verzoeker twee “Facebook accounts” heeft en er hierbij verschillende keren in slaagt om commentaar te geven op foto’s. Aldus vormt het door verzoeker voorgehouden analfabetisme geen verklaring voor zijn uiteenlopende verklaringen over zijn leeftijd.

Waar verzoeker nog verwijst naar eerdere beslissingen van de Raad om hem in het kader van de Dublin-procedure niet terug te sturen naar Bulgarije teneinde daar de verdere asielpcedure te volgen, wijst de Raad erop dat met het arrest nr. 176 376 van 14 oktober 2016 bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de ten aanzien van verzoeker genomen beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) werd bevolen omwille van problemen met betrekking tot de opvang van asielzoekers in Bulgarije. Uit dit arrest blijkt niet dat er in Bulgarije problemen zijn wat betreft de wijze van registratie van gegevens van asielzoekers. De Raad vindt hierin dan ook geen verklaring voor de vastgestelde discrepanties tussen de verklaringen die verzoeker respectievelijk in Bulgarije en in België over zijn naam en leeftijd heeft afgelegd.

De voorgaande vaststellingen ondermijnen naar het oordeel van de Raad in sterke mate de algemene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Voorts hecht ook de Raad geen geloof aan verzoekers voorgehouden ononderbroken verblijf in Berman, in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Aangezien verzoeker verklaart daar heel zijn leven te hebben gewoond tot zijn vlucht uit Afghanistan, kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat hij aldaar daadwerkelijk heeft verbleven gedurende de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België. Ook al wordt van verzoeker niet verwacht dat hij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder van zijn beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat hij zijn herinneringen aan zijn persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker ruim de mogelijkheid werd geboden zijn herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoeker konden toelaten zijn bekendheid met zijn voorgehouden streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-) politieke omgeving aan te tonen. Zijn kennis is echter ontoereikend.

Dit blijkt uit de volgende concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

“In casu wordt vastgesteld dat de kennis die u aanlevert over uw regio bijzonder ingestudeerd overkomt. Zo wordt u de dichtstbijzijnde stad bij het districtcentrum gevraagd. U begint dan onmiddellijk een opsomming te geven van allerlei plaatsen op weg ernaartoe. Wanneer de vraag nog eens verduidelijkt wordt, geeft u een opsomming van allerlei bezienswaardigheden in de buurt van het districtcentrum (CGVS, p.6). Wanneer de vraag u nog eens een derde keer wordt gesteld, zegt u dat Nangarhar dichtbij het districtshuis is. Wat u daarmee bedoelt, blijft echter onduidelijk (CGVS, p.7). Uw ontwijkende antwoorden en uw weinig spontane relaas wijzen er op dat u een en ander heeft ingestudeerd. U wekt die indruk opnieuw wanneer u wordt gevraagd welke districten er rond Surkhrod liggen. U antwoordt opnieuw met een lijst van tien plaatsen. Nog eens gevraagd of deze allemaal een grens delen met

Surkhrod district, geeft u opnieuw een lijstje: Surkhrod, Behsud, Kama, Dehbala, Khogyani, Pachir, Kaga en Chapliar. Op de kaart – toegevoegd aan het administratief dossier – is echter te zien dat Pachir, Kama en Dehbala helemaal geen grens hebben met Surkhrod district. Wanneer u wordt gevraagd of u ooit in het nabijgelegen district Khogyani bent geweest, zegt u nooit verder te zijn geweest dan het districtscentrum (CGVS, p.20). Nochtans had u eerder verklaard het districtscentrum te zijn voorbijgegaan toen u op weg was naar Khogyani (CGVS, p.6).

Verder zegt u dat er maar een dorp is met de naam Shamshapur (CGVS, p.6). Dit klopt echter niet. Wanneer er gekeken wordt op de kaart van Surkhrod district is hier duidelijk een Shamshapur Hulya en een Pain Shamshapur op te zien. Dat u dit niet zou weten, mag des te meer verbazing wekken, aangezien u zegt dat ook een tante van u daar woonachtig is (CGVS, p.10). Ook over de scholen in uw eigen omgeving legt u verwarrende en tegenstrijdige verklaringen af. Zo zegt u dat de dichtstbijzijnde school gelegen is in het dorp Hijrat Qala. Gevraagd of er in Bemaran geen school is, antwoordt u dan weer dat de school die u vernoemt (Zabeet Shaheed Ashraf) in Bemaran is. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw verklaring, zegt u dat de school in Bemaran is maar dat ze genoemd is naar iemand afkomstig uit Hijrat Qala (CGVS, p.7). In Hijrat Qala zou er volgens u geen school zijn (CGVS, p.8). Uit informatie beschikbaar op het CGVS en toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat daar wel een school is, genaamd Shaheed Ahmad Hijrat. Ook in Bemaran is er een school, genaamd Shaheed Mohammad Ashraf. In dit opzicht is het ook opvallend en ongeloofwaardig dat uw twee broers, die volgens uw verklaringen ondertussen toch al negentien en eenentwintig zouden zijn, hier nog steeds naar school zouden gaan (CGVS, p.9)."

Door in het verzoekschrift nogmaals te stellen dat hij analfabeet is, dat zijn kennis over de omliggende gebieden in zijn regio niet groot is, en dat zijn kennis van de omliggende gebieden strookt met het gegeven dat hij ononderbroken verbleef in Bemaran, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Wat zijn voorgehouden analfabetisme betreft, kan worden verwezen naar wat daarover *supra* reeds werd vastgesteld. Door te poneren dat zijn kennis van de omliggende gebieden strookt met het gegeven dat hij ononderbroken verbleef in Bemaran, beperkt verzoeker zich voorts tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan recent in het dorp Bemaran, in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar, heeft verbleven. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban blijkt eens te meer uit de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker bijzonder weinig weet te vertellen over de bommen die zijn belagers hem zouden hebben gegeven. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

"Zo zegt u dat ze een zwarte kleur hadden en dat ze rond waren (CGVS, p.14). Aangezien er toch mag verwacht worden dat bommen een ontstekingsmechanisme hebben, is het opmerkelijk dat u hier niets van blijkt af te weten. Ze zouden tegen u gezegd hebben dat u de bommen gewoon moest plaatsen onder de legervoertuigen die geparkeerd waren voor uw winkel (CGVS, p.14). Meer informatie hebben ze u blijkbaar niet gegeven. Ook het moment waarop de bommen zouden moeten worden geplaatst, werd niet gepreciseerd (CGVS, p.15). Al bij al hebben ze blijkbaar maar tien minuten met u gesproken (CGVS, p.14). Hoe ze u dan zo'n belangrijke taak konden toevertrouwen als het plaatsen van vier bommen is onbegrijpelijk, te meer u eveneens verklaart dat u nooit eerder contact had met iemand van de Taliban."

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift betoogt, wordt hem niet verweten dat de taliban hem bommen gaven, doch wordt aan deze bewering geen geloof gehecht omdat hij bijzonder weinig wist te vertellen over de bommen die ze hem zouden hebben gegeven. Waar verzoeker nog aanvoert dat het logisch is dat hij de bommen niet bestudeerd heeft omdat hij niet van plan was om ze onder de legervoertuigen te plaatsen, slaagt hij er niet in te overtuigen. Van iemand die door de taliban gevraagd wordt om enkele bommen te plaatsen, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij enig besef heeft van

het ontstekingsmechanisme van de bommen in kwestie, minstens omdat men hem heeft uitgelegd hoe hij deze tot ontploffing kan brengen, aangezien dat nu eenmaal de voornaamste bestaansreden is van dergelijke explosieven.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Tot slot wil het CGVS nog opmerken dat uw verklaringen over de manier waarop u met de explosieven zou zijn omgegaan, eveneens bijzonder ongeloofwaardig zijn gebleken. U hebt deze bommen gewoon aangenomen na tien minuten gesproken te hebben met leden van de Taliban. U kreeg geen verdere informatie over het moment van plaatsen of over hoe deze te ontsteken. Thuisgekomen hield u deze bommen zelfs nog een nacht bij, zonder te weten of deze bommen al dan niet konden afgaan. Pas de volgende dag zou u de bommen dan in een nabijgelegen stroom hebben gegoooid (CGVS, p.15). Er mag toch verwacht worden dat een burger die niets van dergelijke explosieven afweet, zich terughoudender opstelt en ervoor terugdeinst dergelijke zaken te bewaren in zijn eigen huis, zeker als daar ook zijn eigen kinderen verblijven."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet heeft aangetoond (recent) afkomstig te zijn uit het dorp Bemarkan, in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar, en er tevens geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Ook de verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel is in deze niet dienstig. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN